

L'Estat com a capitalista col·lectiu

"El govern de l'Estat modern no és més que una junta que administra els negocis comuns de tota la classe burgesa." (Manifest del Partit Comunista, 1848) i l'estat veneçolà és un exemple d'això.

En el nº61 de la nostra revista (novembre de 2018) exposàvem un breu resum del que ha estat el capitalisme veneçolà des del seu naixement i quins són els motius de la situació econòmica actual de Veneçuela: "Són els alts i baixos preus del petroli en el mercat internacional els que regeixen la vida i salut a Veneçuela: quan els preus del petroli estan alts compren de tot, paguen preus d'or per empreses obsoletes, arruinades, quan els preus del petroli s'esfondren en el mercat mundial venen tot al malbarato. És el que està succeint en l'economia veneçolana, als il·lusos nets de Bolívar. Van abandonar tot el parc industrial, es van dedicar a l'explotació de capitals i de petroli, els alts preus del petroli van facilitar els crèdits i es van endeutar fins a la medul·la, promovent la liquidació de la seva pròpia indústria venent petroli a canvi de productes manufacturats que després han inundat el mercat veneçolà destruint primer la seva pròpia indústria i agricultura i produint després una inflació desbocada sumint a les masses proletàries a una misèria sense precedents."

Quan el preu del petroli estava entorn als 100 dòlars el barril en el mercat mundial, el capitalisme veneçolà va comprar de tot en l'anomenada "Nacionalització". Es van comprar des d'empreses ramaderes arruinades, fins a empreses com les de comunicació, les empreses bàsiques de Guaiana, totes obsoletes per falta de modernització, mines d'explotació de minerals i la petrolera pagant-les a preu d'or.

Però què és la "nacionalització"? La nacionalització o les empreses del sector públic són només un canvi de la titularitat de l'empresari que passa a ser l'estat burges directament, assumint funcions de capitalista col·lectiu ideal:

"Avui, les funcions socials del capitalista corren totes a càrrec d'empleats a sou, i tota l'activitat social d'aquell es redueix a cobrar les seves rendes, tallar els seus cupons i jugar en la Borsa, on els capitalistes de tota classe s'arrabassen els uns als altres els seus capitals. (...) Però les forces productives no perden la seva condició de capital en convertir-se en propietat de les societats anònimes i dels trust o en propietat de l'Estat." (Anti-Dühring, II Nocions Teòriques, F. Engels, 1878).

Però llavors, per què està tan de moda sempre la consigna de la nacionalització o la de la defensa del sector públic?

- La petita burgesia defensa les nacionalitzacions perquè necessita l'abaratiment dels costos generals del salari i de la inversió en capital constant.
- L'aristocràcia obrera troba en l'aparell estatal un refugi per a la seva condició, per a fer carrera com a funcionaris.
- La gran burgesia mateixa necessita que l'Estat assumeixi la funció de capitalista col·lectiu ideal per a la realització de les infraestructures, però també per a sanejar els seus negocis a costa de l'Estat amb el cicle nacionalització-privatització: es nacionalitzen les empreses quan tenen pèrdues i es tornen a privatitzar quan tornen a ser rendibles.

No hem d'oblidar que "L'Estat modern, qualsevol que sigui la seva forma, és una màquina essencialment capitalista, és l'Estat dels capitalistes, el capitalista col·lectiu ideal. I quantes més forces productives assumeixi en propietat, tant més es convertirà en capitalista col·lectiu i tanta major quantitat de ciutadans explotarà. Els obrers continuen sent obrers assalariats, proletaris. La relació capitalista, lluny d'abolir-se amb

aquestes mesures s'aguditzava, arriba a l'extrem, a la cúspide." (Anti-Dühring, II Nocions Teòriques, F. Engels, 1878).

Per tant, en el capitalisme totes les classes socials obtenen un benefici dels cicles de nacionalització-privatització, menys el proletariat que continua sofrint l'explotació independentment que l'explotador sigui una empresa privada o pública, i és per això que es disfressen de socialisme aquestes mesures: "(...) des que Bismarck va emprendre el camí de la nacionalització, ha sorgit una espècie de fals socialisme, que degenera alguna vegada en un tipus especial de socialisme, submis i servil, que en tot acte de nacionalització, fins i tot en els dictats per Bismarck, veu una mesura socialista." (Anti-Dühring, II Nocions Teòriques, F. Engels, 1878).

La burgesia (i especialment la petita burgesia) arrossega al proletariat a la defensa de la consigna de la nacionalització fent-la passar com una mesura "socialista".

Crisi i privatització

Ara el preu del petroli està pel terra i toca vendre aquestes empreses, és a dir, privatitzar-les. L'Estat veneçolà es veu obligat a vendre al malbarato sense ni tan sols haver-les sanejat perquè tornin a ser rendibles. Arribada la crisi ara es necessita vendre el que ahir es va nacionalitzar, a preus irrisoris.

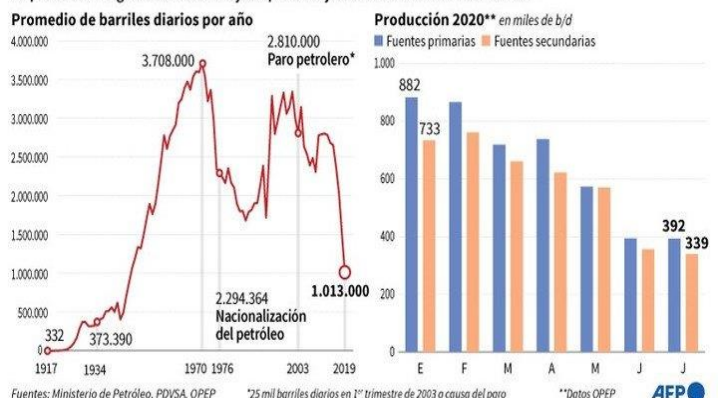
Ja s'ha privatitzat la Xarxa de Proveïments Bicentenari el 2019, comprada per l'empresa Salva Food sota el nom Botigues CLAP i s'ha permès l'entrada d'empreses iranianes com el supermercat Magasis.

El dia 9 d'octubre de 2020 es va aprovar la "Llei antibloqueig" que permet a l'Estat veneçolà malvendre les seves empreses al capital internacional. Amb aquesta llei s'obre la porta a la privatització de la PDVSA mateixa, qüestió entorn a la qual ha girat la lluita pel poder a Veneçuela.

La crua realitat és que PDVSA és actualment una empresa invàlida, incapaç de tirar endavant la seva pròpia producció de petroli. Fins a tal punt ha arribat la destrucció del teixit productiu capitalista veneçolà a la que ha conduït la política rendista-imperialista del chavisme, que ha de tornar sobre els seus passos i pràcticament regalar la PDVSA. Per més que s'intenti culpar a les sancions de l'imperialisme nord-americà, la producció petrolera veneçolana venia caient de feia anys per la insuficiència de recursos, de manteniment, pel robatori generalitzat i per la reducció de la demanda i caiguda del preu a nivell mundial.

Producció petrolera de Veneçuela

La producció siguió estancada en julio por debajo de los 400.000 barriles diarios

La dependència del capital estranger per part del capitalisme veneçolà és completa: un país productor de petroli que va

necessitar al juny de 2020 que li portessin de l'Iran en 5 vaixells la quantitat d'1,5 milions de barrils de gasolina i recursos per a tractar de reactivar les paralizades refineries de Venèçuela.

L' "antiimperialista" Maduro suplicava el 6 de novembre de 2020: "*Demano l'ajuda de la Xina, demano l'ajuda de Xi Jinping (...) perquè la llei antibloqueig sigui l'expressió de noves associacions*" en un acte amb inversors xinesos.

Ara bé, l'article 303 de la Constitució veneçolana prohibeix explícitament la privatització de les accions de PDVSA però no de les seves filials. **I PDVSA té més de 327 filials!** Entre aquestes filials es troba "PDVSA Petrolí", que és qui manega en realitat tota la producció de petroli i gas, la refinació i comercialització d'hidrocarburs al país.

La rebequeria de la petita burgesia

Els corrents de la petita burgesia, que es fan dir marxistes i revolucionaris (quan en realitat són més nacionalistes que Simón Bolívar, a qui anomenen el pare de la pàtria), han posat el crit al cel.

Són els mateixos corrents que van trepar amb el chavisme quan el preu del petroli estava alt i des de fa uns anys veuen com el pastís es redueix i tots els llocs que van poder ocupar i la bona vida que van poder tenir desapareix sense que puguin evitar-ho. Sense aconseguir entendre que no és la voluntat d'un titella o un altre sinó l'economia el que va determinar que poguessin agarrar-se a les tetes de la vaca llavors i que ara la vaca els hi doni puntades quan s'acosten perquè els llocs ja estan ocupats i les mamelles seques, es coalitzen i s'agiten per a tractar de recuperar els seus llocs i poltrones perduts.

Un dels seus arguments és que diuen que la Llei Antibloqueig viola l'article 303 de la constitució bolivariana de Venèçuela. Aquests corrents oportunistes sempre estan pendents que els representants del govern, els administradors que regeixen l'Estat, violin la constitució nacional, per sortir ells a alçar la veu de protesta. Són més respectuosos de les lleis burgeses que els representants institucionals d'aquestes, encara que és clar, tots dos costats utilitzen l'argument que són anti-imperialistes. Res nou, encara que podrien haver après de "*Les lluites de classes a França*" (K. Marx, 1850): "*¿És que la Muntanya, malgrat tota la seva experiència de l'Assemblea Constituent, no havia comprès encara que la interpretació de la Constitució no pertanyia als que l'havien fet, sinó només als que l'havien acceptat; que el seu text havia d'interpretar-se en el seu sentit viable i que el seu únic sentit viable era el sentit burgès; que Bonaparte i la majoria monàrquica de l'Assemblea Nacional eren els intèrprets autèntics de la Constitució, com el capellà és l'intèrpret autèntic de la Bíblia i el jutge l'intèrpret autèntic de la llei?*"

La transferència de les empreses a l'Estat és la reclamació reiterativa de la petita burgesia, del seu programa:

"La petita burgesia democràtica està molt lluny de desitjar la transformació de tota la societat; la seva finalitat tendeix únicament a produir els canvis en les condicions socials que puguin fer la seva vida en la societat actual més confortable i profitosa. Desitja, sobretot, una reducció de les despeses nacionals per mitjà d'una simplificació de la burocràcia i la imposició de les principals càrregues contributives sobre els senyors de la terra i els capitalistes. Demana igualment establiments de Bancs de l'Estat i lleis contra la usura; tot als fins de deslliurar de la pressió del gran capital als petits comerciants i obtenir de l'Estat crèdit barat. Demana també l'explotació de tota la terra per a acabar amb totes les restes del dret senyorial. Per a aquest afer necessita una Constitució democràtica que pugui donar-los la

majoria en el Parlament, Municipalitats i Senat. Amb la finalitat d'ensenyorir-se del Poder i de contenir el desenvolupament del gran capital, el partit democràtic demana la reforma de les lleis de l'herència, i igualment que es transfereixin els serveis públics i tantes empreses industrials com es pugui a les autoritats de l'Estat i del Municipi. Quant als treballadors, ells hauran de continuar sent assalariats, per als quals, no obstant això, el partit democràtic procurarà més alts salaris, millors condicions de treball i una existència més segura. Els demòcrates tenen l'esperança de realitzar aquest programa per mitjà de l'Estat i l'Administració municipal i a través d'institucions benèfiques.

En concret: aspiren a corrompre a la classe treballadora amb la tranquil·litat, i així adormir el seu esperit revolucionari amb concessions i comoditats passatgeres." (Circular de la Lliga dels Comunistes, 1850)

És amb aquesta política que criden constantment al proletariat a lluitar contra la privatització, com si desconeguessin que el major empresari del país és l'Estat de l'exèrcit bolivarià, els mateixos que han portat els salaris dels treballadors a uns nivells d'indigència; que han estat aquestes empreses nacionals, les que pertanyen a l'estat, les qui han aprovat el memoràndum 2792 que retalla la possibilitat d'un augment salarial a través de les discussions dels contractes col·lectius. Que en arribar la crisi, la mesura presa pel govern de torn (qualsevol que sigui), administrat pel partit de l'exèrcit o per l'oposició, no és una altra que baixar els costos de producció, baixant els salaris pagats en Bolívans perquè tant empreses de l'oficialisme com de l'oposició augmentin els seus guanys exportant les seves mercaderies en dòlars.

Aquests oportunistes són conservadors de l'actual règim d'explotació, són reaccionaris. Són els defensors de la justícia i la pau. I per a ells, la pau i la justícia és que la classe obrera veneçolana continuï sent explotada mentre la classe burgesa continua vivint a cos de rei extorsionant treball aliè. I és per això que aquests corrents oportunistes rebutgen la consigna del pagament del salari en dòlars al proletariat, perquè això suposaria una reducció dels seus guanys. A més que per a aquests patriotes la seva moneda, el bolívar, el que no li permet al proletariat ni tan sols malmenjar, és part de la seva identitat, un tresor que cal conservar, com la seva Constitució burgesa bolivariana.

"Per al marxisme una Constitució no és en efecte un ideal. Nosaltres considerem que les constitucions siguin resultats passatgers de la història, i no pilars fonamentals de la futura història d'un poble. Les constitucions són una forma del domini de classe, i són característiques de les revolucions burgeses. Una revolució socialista integral no tindrà en compte les cartes constitucionals." (Les grans qüestions històriques de la revolució a Rússia, 1955).

Control i repressió contra la classe obrera

El capitalisme veneçolà necessita mà d'obra barata, amb una classe obrera disciplinada que no fa vaga, que no lluita per augment de salari. I per aconseguir això, l'Estat s'ha dotat d'un aparell "sindical" subvencionat, com SINAFUM a nivell dels treballadors de l'ensenyament, que estimulen i desenvolupen la desorganització dels treballadors, mantenint-los sobre el mantell del parlamentarisme i les gestions de la institució burgesa, evitant d'aquesta manera l'organització independent de la classe obrera. Com va ser el cas de la vaga que van dur a terme els treballadors de l'ensenyament en l'estat Lara, secundats pel Núcleo Proletario Clasista. Els treballadors es negaven a tornar a la feina si la patronal no abonava un salari de 500 dòlars que cobris la canastra

bàsica familiar. En aquesta lluita van participar també pares, mares i alumnes obrers.

Quina va ser per contra la consigna del sindicalisme subvencionat? La renúncia, l'abandó del lloc de treball. És a dir, la mateixa proposta del patró ja que aquesta acció no afecta els seus interessos, sinó tot el contrari: el beneficia perquè fa baixar els costos i els deutes amb aquest sector i a més facilita la desorganització.

En l'aspecte polític, el partit de l'exèrcit ha promulgat lleis que condemnen les lluites obreres, com l'article 56 de la llei orgànica de seguretat nacional que castiga i condemna fins amb deu anys de presó a tot aquell que realitzi manifestacions al voltant o a la seu d'empreses estatals o governamentals, empreses bàsiques, guarnicions militars o de serveis públics. Han decretat també la circular 2792 que va eliminar les discussions dels contractes col·lectius: el patró és lliure d'augmentar el salari als seus obrers per sobre del salari mínim imposat per l'Estat, però els obrers no poden exigir més del que està fixat per l'Estat com a salari mínim. No cal ser molt llest per saber que el nombre de patrons que "lliurement" pujaran el salari als seus obrers per sobre del salari mínim no serà superior a zero.

Per si no fos suficient, el govern ha assignat recursos per finançar als grups religiosos evangèlics perquè s'estableixin en els barris, mantenint ocupat al proletariat amb els rituals religiosos i reunions tots els dies de l'any: "La religió és el sospir de la criatura agobiada." (Introducció per a la crítica de la filosofia de Hegel, K. Marx, 1844).

El govern en allò militar va crear les milícies per a conformar els quadrants de control en cada barri, lliurant el control de les barrades obreres més conflictives als delinqüents, que són els qui posen les normes de convivència amb l'anomenada zona de pau, ells són els qui s'encarreguen de lliurar i custodiar el lliurament, quan n'hi ha, de la caixa de menjar anomenat Clap (Comitè Local de Proveïment i Producció). Quan tot això no els és suficient van amb la repressió els cossos o comandos policials que s'han format, els anomenats col·lectius OLP i ara el FAES, que són policies d'extermi.

L'any 2020 les morts per delinqüència van superar les morts per accident automobilístic i per la "pandèmia" juntes. Segons una font de la pròpia burgesia, l'observatori veneçolà de violència (OVV), des de l'any 2016 hi ha un augment sostingut de la letalitat policial en relació a les morts provocades pels delinqüents. Cada any hi ha més víctimes per haver-se resistit a l'autoritat que homicidis de qualsevol altre tipus. L'any 2016, per cada 100 homicidis va haver-hi 28 persones que van morir en les actuacions policials, morts que posteriorment van ser qualificades pel repressor estat burgès veneçolà com a morts per haver-se "resistit a l'autoritat". En 2017 van ser 34 per cada 100; en 2018 van ser 72 per cada 100; en 2019 van ser 88 per cada 100 i en 2020, per primera vegada, van ser més els morts a les mans de la policia que a les mans dels delinqüents: 101 per cada cent homicidis en mans de delinqüents. **L'assassinat o la mort a Veneçuela és l'epidèmia de la violència policial.**

No és d'estranyar que amb tota aquesta situació de repressió, el proletariat veneçolà només s'hagi aixecat en comptades ocasions, producte de la necessitat i de manera espontània. Aquests moviments actuals de la classe obrera veneçolana són moviments mancats de teoria revolucionària, i per això no arriben a superar l'estret horitzó burgès, és a dir la proposta democràtica.

En aquesta situació de falta d'influència del Partit Comunista Internacional que doni al moviment la línia i el programa perquè sigui un moviment de classe, els corrents burgesos i petitburgesos que es fan anomenar d'esquerra revolucionària i marxistes es

posen al capdavant d'aquestes lluites espontànies de la classe obrera, utilitzant-les per als seus fins parlamentaris i conservadors.

El narcòtic de la democràcia

En les recents eleccions, el govern parla d'un 30% de participació. La part de l'oposició que va participar en les eleccions, parla del 20%. La realitat és que no va arribar al 10%. Conforme va avançar el dia i en vista de la baixíssima participació, els militars van anar anant casa per casa en els barris per buscar a la població perquè anessin a votar. Va haver-hi pressió per part dels col·lectius i es va amenaçar amb treure les bosses del CLAP, però ni així la població va anar a votar. Una mica més de tirada va tenir la consulta semi-virtual posterior realitzada per la part de l'oposició que no s'havia presentat (Voluntad popular, Primero Justicia, un sector de Acción Democrática, Vente Venezuela) però ni recollint vots a Colòmbia van arribar a una participació del 40%.

Davant aquest descrèdit, la petita burgesia necessita rejevenir la il·lusió narcòtica carregant una mica les tintes i cridant a la "rebel·lió constitucional", com en el manifest de "Resistència activa" que diu:

*"La dictadura de Maduro ha esgotat els camins democràtics per a resoldre la crisi de Veneçuela. L'oposició també ha esgotat les vies electorals i de negociació. Aquest 2021 comença en una cruïlla que inevitablement porta al poble veneçolà a comprendre que l'única solució possible als seus mals i patiments és treure del poder a la banda del crim internacional organitzat que s'ha apropiat de les institucions de l'estat els últims anys. Ha arribat el temps, de la **rebel·lió constitucional** i legitima l'ús de la força de la gent i de totes les forces de suport nacional i internacional que pugui resoldre la greu crisi de la nostra població. **La democràcia sempre va exigir sacrifici i aquesta vegada no serà diferent.**"*

Serà diferent aquesta "rebel·lió constitucional" que la dels seus avantpassats de París el 1848? Certament no, la petita burgesia no sap fer una altra cosa que repetir les seves il·lusions passades:

"La Muntanya va donar a llum "una proclama al poble", que va aparèixer el 13 de juny ocupant un espai més o menys vergonyant en dos periòdics socialistes. Declarava al president, als ministres i a la majoria de l'Assemblea Legislativa "fora de la Constitució" i cridava a la Guàrdia Nacional, a l'exèrcit i, finalment, al poble a "aixecar-se". "Visca la Constitució!", era la consigna que donava, consigna que volia dir senzillament: "A baix la revolució!"

A la proclama constitucional de la Muntanya va correspondre, el 13 de juny, una anomenada manifestació pacífica dels petitburgesos, és a dir, una processó de carrer des de Château d'Eau pels bulevards: 30.000 homes desarmats, en la seva majoria guàrdies nacionals, barrejats amb membres de les societats secretes obreres, que desfilaven al crit de "Visca la Constitució!". Crit mecànic, fred, que els mateixos manifestants llançaven com a crit d'una consciència culpable i que el ressò del poble que pul·lulava en les voreres retornava irònicament, quan havia de ressonar com un tro. Al cant polifònic li faltava la veu de pit. I quan el festeig va passar per davant de l'edifici social dels Amics de la Constitució i va aparèixer en el frontó de la casa un herald constitucional llogat que, agitant amb totes les forces el seu clac, amb uns pulmons formidables, va deixar caure sobre els pelegrins, com una calamarsada, la consigna de "Visca la Constitució!", fins ells mateixos van semblar adonar-se per un instant del grotesc de la situació. Sabut és com, en arribar a la desembocadura de la rue de la Paix, el festeig va ser rebut en els bulevards pels dracs i els

caçadors de Changarnier d'una manera gens parlamentària i com, en menys que es compta, es va dispersar en totes direccions, deixant escapar en la fugida algun crit de "A les armes!", per a complir la crida parlamentària a les armes de l'11 de juny." (Les lluites de classes a França, K. Marx, 1850)

Però en un punt aquests petitburgesos han dit sense voler una veritat: "La democràcia sempre va exigir sacrifici i aquesta vegada no serà diferent". Que escoltin bé els proletaris veneçolans perquè el que s'han oblidat de dir és que el sacrifici que es demana és el nostre, la immolació de la classe obrera per al rejueniment de la sempre podrida democràcia. Com diu un text del nostre corrent: "Si el Parlament servís per a administrar tècnicament alguna cosa i no sols per a atontar als ciutadans, sobre cinc anys de màxima vida no li dedicaria un a les eleccions i un altre a discutir la llei per a la seva constitució! Fets els comptes de les hores de cridòria, es dediquen més de dos cinquens! Aquesta societat desinflatada no és més que un fi en si mateixa, **i els pobles que s'han fet matar per a tornar a posar-la en peus, han estat estafats en més del vint per cent de la seva parcel·leta de sobirania! Ara ja molts voten en l'altre món.**" (El cadàver encara camina, 1953).

Tots aquests corrents polítics oportunistes que dirigeixen i utilitzen avui els petits moviments de la classe obrera, són el major sostenidor ideològic de la burgesia. Enganyen la classe obrera amb promeses parlamentàries, fent-los creure que aquesta és la via per a millorar les condicions de vida, presentant el seu programa: el programa polític de la petita burgesia com el programa de "tots", de la "majoria", com el programa de la classe obrera.

El patriotisme: tomba de la classe obrera

Què potser el proletariat veneçolà pot anar de la mà de la burgesia veneçolana, que ha declarat "la guerra als trocheros" (EFE, 17-01-2020)? No i mil vegades no.

Molts proletaris veneçolans van fugir a altres països amb la il·lusió de millorar el seu nivell de vida

i ajudar la seva família, expulsats per les condicions de misèria i falta de feina a Veneçuela. En la majoria d'aquests països es van sotmetre a condicions duríssimes per la competència per una feina, situació que va comportar el rebuig dels proletaris d'aquests països, els quals van veure en perill els seus llocs de treball i - els aturats - menys possibilitat d'adquirir ocupació, en augmentar la població amb els immigrants. Això és el capitalisme, basat en el guany. Com el plusvalor surt del temps no retribuït a la classe obrera, la burgesia aprofita qualsevol situació per a abaratir la força de treball: els immigrants li proporcionaven força de treball barata per a tirar a la baixa els salaris i així obtenir més guanys. Sense una solidaritat de classe que planti cara a la burgesia, només queda la bogeria de la lluita fratricida entre germans proletaris. Davant la falta d'organització, només queda el verí del nacionalisme, que lliga i sotmet ideològicament la classe obrera als seus explotadors i ens llança contra els nostres germans de classe.

Ara, el sistema capitalista a Veneçuela, administrat pel Partit de l'Exèrcit (chavisme), no sols els tracta com a criminals, sinó també com a bio-terroristes, com a bombes biològiques, aterroritzant el conjunt de la classe obrera, utilitzant el COVID-19 per a justificar la seva política repressiva antiobrera, promovent el rebuig per a causar més divisió en el proletariat.

Lliçó fonamental: "Els obrers no tenen pàtria, no se'ls pot arrabassar el que no posseeixen" (Manifest del Partit Comunista, 1848).

Per la represa de la lluita de classe, contra el parlamentarisme

El problema de la classe obrera veneçolana no és "dictadura o democràcia" o "fulanet o menganet" sinó el capitalisme: "Mentre subsisteixi l'economia mercantil, la drogoaddicció de la renda de la terra, és una llosa a les condicions de vida del proletariat veneçolà. L'única sortida a la fam a Veneçuela és abatere el capitalisme que la produeix." (El Comunista nº61, novembre 2018).

En comptes de tant de corrent oportunista que parasita al proletariat a Veneçuela com paparra agarrada a la pell d'un animal, la classe obrera ha d'entendre:

"Punt d'arribada: elecció entre tres vies, cadascuna de les quals condueix a una nova dictadura més feroç que les altres. L'elector que vota no fa més que triar entre la Dictadura vermella, la blanca i la blava.

Dos mètodes es declaren aquí històricament en fallida, sota tots els punts de vista, però sobretot sota el de la classe proletària que és el que ens interessa a nosaltres. El primer mètode és el de l'ús dels mitjans legals, de la constitució i del parlamentarisme amb un ampli bloc polític amb la finalitat d'evitar la Dictadura. El segon és el de conduir la mateixa croada i formar el mateix bloc sobre el terreny de la lluita amb les armes, quan la dictadura està governant, amb la sola finalitat democràtica.

Els problemes històrics d'avui els resol no la legalitat sinó la força. **No es venç la força més que amb major força. No es destrueix la dictadura més que amb una dictadura més sòlida.**

És dir molt poc, que aquesta porca institució del parlament no ens serveix a nosaltres. Ja no li serveix a ningú." (El cadàver encara camina, 1953)

Companys proletaris, sabem que el que proposem és difícil però no hi ha un altre camí. Hem de tenir la decisió i la perseverança per recórrer-li si no volem enfonsar-nos per enèsima vegada en la farsa que ens tenen preparada i en la qual la classe obrera és sempre la víctima sacrificada als altars bessons del Guany i de la Democràcia. Els militants comunistes no podem deixar de treballar per la veritable revolució social: abolicció de la propietat privada, del treball assalariat i del règim mercantil i d'empresa: "(...) no sent concebibles bruscos retorns de les masses a una organització útil d'atac revolucionari, el millor resultat que els pròxims temps poden donar és **tornar a proposar els veritables fins i reivindicacions proletàries i comunistes**, i reblar la lliçó que és derrotisme tota improvisació tàctica que canviï de situació en situació amb la pretensió d'explotar dades inesperades de les mateixes." (Teoria i Acció, 1952)